

ГОДИШНИНА

Азъ чувствувамъ, че въ тази нощъ не спишъ.
Напраздно ти и гости не приемашъ,
и лампитѣ наоколо гасишъ,
и искашъ да повѣрвашъ самъ, че дрѣмешъ.

Напраздно. Презъ ключалката и въ мракъ
при тебе влиза споменътъ неканенъ, —
и презъ закрититѣ клепачи пакъ,
ти виждашъ моятъ образъ бледъ и страненъ :

Ти виждашъ бѣли, тръпнѣщи ржце,
подъ бремето на тежка, черна дреха,
и маската — спокойното лице —
която твоитѣ ржце не снѣха.

И, близка въ нѣкогашната печаль,
ти ме зовешъ напрегнато и нѣмо,
и своята днешна радость би отдалъ,
за да поплача пакъ на твойто рамо...

Напраздно. Моя безнадежденъ плачъ
премъдритѣ ти думи пресушиха. —
И твойтъ зовъ отеква въ нощний здрачъ
една въздишка, богомолно—тиха.